

บทที่ 2

ดนตรีกับการฟัง

“การฟัง” เป็นสิ่งสำคัญยิ่งในการทำกิจกรรมทั้งหลายเกี่ยวกับดนตรีเพราะดนตรีเป็นศิลปะซึ่งอาศัยเสียงเป็นสื่อ โสตประสาทและการรับฟัง จึงเป็นส่วนสำคัญมากในการสื่อสารทางดนตรี (สตีบพิณรัตน์เรื่อง, 2530:35) ผู้ฟังจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสร้างประสบการณ์การฟังให้กับตัวเอง บางคนชอบเพลงช้า ๆ บางคนชอบเพลงในจังหวะเร็ว เสียงดนตรีนั้นถือว่าเป็นภาษาแห่งอารมณ์ ข้อเท็จจริงก็คือ อารมณ์ของมนุษย์มีหลายประเภท และเกิดในเวลาต่าง ๆ กัน บางคนชอบสนุก บางคนเศร้า เสียใจ กลัว โกรธ ฯลฯ อารมณ์ดังกล่าวนี้เองที่คีตกวีหรือนักแต่งเพลงได้พยายามกระตุ้นออกมาเป็นเสียงเพลง อย่างเช่น คีตกวีผู้ยิ่งใหญ่ของโลกคนหนึ่งคือ เบโทเฟิน (Beethoven) เป็นบุคคลที่ประสบความสำเร็จ ความเศร้า ความรัก ความสุข ซึ่งเบโทเฟินก็ได้บรรยายออกมาตามความรู้สึกของอารมณ์ด้วยเสียงเพลง ฉะนั้นเมื่อเราได้ยินก็พอจะทราบได้ว่า ลีลา และบรรยากาศของเพลงนั้น แสดงถึงอารมณ์ประเภทใด เช่น เพลง เฟอ อีลิซ (Für Elise) ก็แสดงถึงความรัก หรือ ซิมโฟนี หมายเลข 6 ก็แสดงถึงความสุขที่ได้แลเห็นภูมิประเทศ ป่าเขา ลำเนาไม้ในชนบท เป็นต้น (สมโภช รอดบุญ, 2518 : 3,4)

การฟังดนตรีเพื่อให้ได้รับความเพลิดเพลินและเข้าใจตามความต้องการของผู้ประพันธ์เพลงนั้น การจะรู้คุณค่าในดนตรีรูปต่าง ๆ ได้อย่างซาบซึ้ง จะต้องมีการศึกษาและเรียนรู้ทั้งโดยการอ่านและฟังอย่างมีวิธีการ ศิลปะการดนตรีไม่เหมือนกับศิลปะอื่น ๆ คือดนตรีไม่อาจมองเห็นไม่อาจจับต้องและไม่อาจดำรงรูปร่างอยู่ได้นาน ๆ เหมือนศิลปะอื่น ๆ

ผู้ฟังอาจได้รับความเพลิดเพลินและสดชื่นจากการฟังเพลงได้โดยไม่ต้องเข้าใจในเรื่องของดนตรีมาก่อน ในทำนองเดียวกันเราจะได้ความเพลิดเพลินหรือเบิกบานใจในกวีนิพนธ์ ภาพเขียน ภาพปั้น โดยที่เราไม่มีความรู้ทั้งในเรื่องทฤษฎีและเทคนิคของศิลปะแขนงนั้นมาก่อนเลย สิ่งที่ท่านได้จากงานศิลปะนั้น ที่จริงได้แต่เพียงผิวเผินไม่ลึกซึ้งและไม่เข้าใจในความมุ่งหมายอันแท้จริงของผู้สร้างศิลปะนั้น ๆ

ดร.รีด นิบลี (Dr.Reid Nibley) แห่งมหาวิทยาลัยบริกแฮม ยังรัฐยูทาห์ ประเทศสหรัฐอเมริกา (Brigha Young University, Utah.) ได้กล่าวไว้ว่า “ดนตรีมีอิทธิพลต่อร่างกายและจิตใจของมนุษย์มาก...” และยังได้อ้างถึงรายงานของนักจิตวิทยาโดยกล่าวว่า “ดนตรีมีผลต่อระบบย่อยอาหาร ความรู้สึกอยาก ระบบการหมุนเวียนโลหิต และการหายใจ ดนตรีทำให้เครียดหรือรู้สึกผ่อนคลายได้...” และยังได้กล่าวอีกว่า “เราสามารถจะเรียบเรียงดนตรีออกมาให้มีอำนาจเหนือร่างกายและจิตใจของมนุษย์ได้”

Dr. Reid Nibley

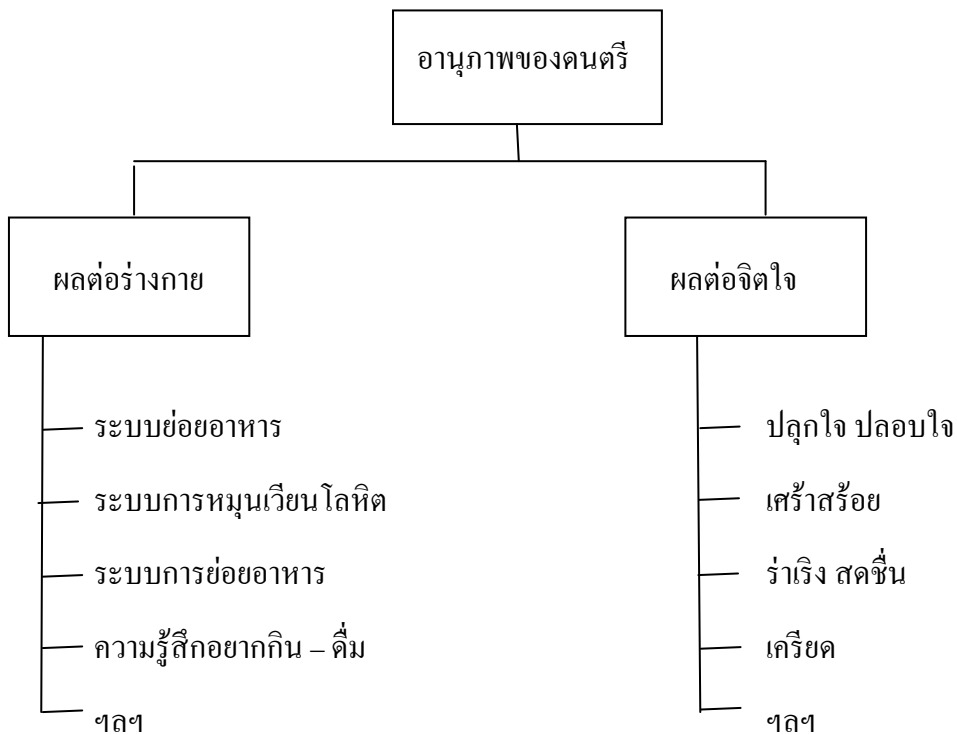
5 January 1923 – 25 February 2008 was an [American pianist](#), [composer](#) and music educator.

**“ดนตรีมีอิทธิพลต่อร่างกาย
และจิตใจของมนุษย์มาก”**

จากความเป็นจริงในทุกวันนี้ คนตรีนับว่าเป็นปัจจัยอีกอย่างหนึ่งของมนุษย์ที่ต้องแสวงหาเพื่อนำมาสนองอารมณ์ของตน หรือนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในแง่ต่าง ๆ เช่น ปลูกใจ ปลูกใจ สร้างความสามัคคีในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ฯลฯ

ในแง่ของความสุขและประโยชน์ที่จะได้รับจากดนตรี การได้เป็นผู้บรรเลง จะได้รับมากกว่าการเป็นผู้ฟัง แต่ในบางครั้งหรือบางสถานการณ์ การเป็นผู้ฟังก็สามารถจะได้รับความสุขและประโยชน์เช่นเดียวกันกับผู้บรรเลงได้เหมือนกัน หรืออาจจะได้รับมากกว่าเสียอีกถ้าหากว่ามีปัจจัยหลาย ๆ อย่างช่วยเสริมในการฟังดนตรีในตอนนั้น (ประสิทธิ์ เลี้ยวศิริพงษ์, 2524: 1)

(แผนภูมิแสดงอานุภาพของคนตรี)

คนตรีในปัจจุบันมีมากมายหลายชนิดแต่เราอาจแบ่งอย่างหยาบ ๆ ออกได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ ดังนี้ (วาสิษฐ จรรย์ยานนท์, 2519: 24,25)

1. คนตรีระดับประชาชน มักมีทำนองง่าย ๆ ตามสำเนียงที่คนส่วนใหญ่คุ้นเคยอยู่แล้ว และมักมีเนื้อร้องที่เป็นไปตามสมัยนิยม อาจกล่าวได้ว่า กว่าร้อยละ 90 ของเพลงในปัจจุบันที่อยู่ในกลุ่มนี้จะอยู่ในรูปเพลงลูกทุ่ง ลูกกรุง เพลงป๊อป โฟล์ซอง หรือ แม้แต่คิสโก้ โซล

2. คนตรีประณีต มักจะยาวและแสดงถึงความคิดของผู้แต่งออกมาชัดเจน เราอาจกล่าวได้ว่า ผู้แต่งต้องการแสดงความคิด ปรัชญา แนวคิดนิพนธ์ที่ต้องการนักดนตรีที่ฝึกฝนความชำนาญมาบรรเลง เป็นคนตรีที่ใช้ความสามารถในเชิงการประพันธ์ขั้นสูงละเอียดอ่อน

การสร้างรสนิยมในการฟังดนตรี

“รสนิยม” ความหมายในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 นั้นให้ความหมายว่า การรู้จักชอบ , ความรู้สึกชอบใจ สนุก หรือ โพอเราะ เป็นต้น

การที่จะให้ผู้ฟัง เข้าถึงดนตรี ซึ่งหมายถึงมีรสนิยม รู้จักเลือกฟังดนตรีที่ตนเองชอบนั้น หมายถึงการฟังดนตรีเพื่อซาบซึ้ง จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องฝึกฝนการฟังเพื่อเปรียบเทียบได้ว่าวงดนตรีไหน เล่นดี วงไหนเล่นไม่ดี นักร้องคนไหนร้องเพราะคนไหนร้องไม่เพราะ

เพื่อเป็นแนวทางให้เข้าถึงดนตรีมากขึ้น แม้ว่าดนตรีจะเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตของเราไปแล้วในทุก ๆ วัน เราอาจจะได้ยินเพลงตามวิทยุ โทรทัศน์ แต่นั่นหมายถึงการเริ่มต้นในการฟัง แม้จะไม่ได้เป็นการฟังอย่างตั้งใจ แต่ก็เป็นการเริ่มต้นที่จะสร้างรสนิยมในการเลือกฟังดนตรีของท่านได้

1. ควรที่จะหัดฟังเพลงใด ๆ ก็ได้ที่ท่านชอบอาจจะฟังเพลงเดี่ยวเครื่องดนตรีต่าง ๆ เช่น แซกโซโฟน ไวโอลิน หรือ เดี่ยวจะเข้ เดี่ยวซอด้วง เป็นต้น ให้ฟังเพลงทีละวงเพื่อให้คุ้นเคยกับทำนองทุกวรรคตอน
2. เริ่มฟังเพลงที่มีเครื่องดนตรีมากขึ้น อาจจะเป็นเพลงที่เน้นลีลาของจังหวะ เช่น ป๊อป หรือแจ๊ส หรือเพลงบรรเลงในจังหวะลาตินก็ได้ เริ่มฟังเพื่อให้คุ้นเคยกับฝีมือผู้บรรเลง ถ้ามีโอกาสได้ดูการแสดงสดยิ่งดีที่สุด ให้สังเกตสัมผัสเสียง เทคนิคความสามารถของนักดนตรี ควรจะได้มีโอกาสฟังผลงานจากวงดนตรีหลาย ๆ วงด้วย
3. เริ่มฟังบทเพลงที่ยาวขึ้น มีโครงสร้าง และเครื่องดนตรีมากขึ้น เช่น ฟังเพลงซิมโฟนีที่บรรเลงด้วยวงออร์เคสตรา หรือฟังเพลงเถาจากวงมโหรี โดยเริ่มศึกษาที่ประวัติของ

ผู้ประพันธ์ ชื่อเสียงของวงดนตรีที่บรรเลง ศึกษาถึงรูปแบบการประพันธ์ความหมายของ
อารมณ์เพลง ถ้าสามารถฟังเพลงและรับรู้ได้ รวมถึงการวิจารณ์ได้ ก็เท่ากับทำให้เราเป็น
ผู้ฟังดนตรีเป็น หรือรู้จักฟังดนตรีอย่างชาญฉลาด

4. การได้ศึกษาเรื่องราวเกี่ยวกับดนตรีเพิ่มมากขึ้น ก็เท่ากับจะทำให้เราเป็นนักฟังที่
สมบูรณ์มากขึ้น โดยอาจเริ่มศึกษาทีละน้อย เพื่อให้รับรู้ดนตรีด้วยการฟังอย่างจริงจัง ใน
เรื่องของ

4.1 ฟังเพื่อให้รู้ระดับของเสียง

4.2 ฟังเพื่อให้รู้แบบแผนของจังหวะ

4.3 ฟังเพื่อทราบถึงจินตนาการของผู้ประพันธ์

4.4 ฟังเพื่อความสนุกหรือฟังให้เกิดความซาบซึ้ง

ฯลฯ

ประเภทของการฟังดนตรี

โดยธรรมชาติของการฟังดนตรีแล้วเราจะพบว่ามียุคน้อยคนที่จะได้ฟังดนตรีอย่างจริงจัง
แต่เป็นการ “ได้ยิน” มากกว่า “การฟัง” เพราะเสียงดนตรีนั้นมาจากความบังเอิญเสียมากกว่า เช่น เสียงดนตรี
จากวิทยุ โทรทัศน์ ร้านอาหาร คาเฟ่ งานบวชข้างบ้าน เหล่านี้เป็นต้น

การเลือกฟังดนตรี เปรียบเสมือนกับการเลือกบริโภคอาหาร บางคนชอบแกงเขียวหวาน บางคนชอบส้มตำ บางคนชอบสเต็ก คนทุกคนอาจไม่ชอบในสิ่งเดียวกัน แต่ถ้าชอบแล้วก็มักจะต้องการศึกษาถึงในสิ่งที่ตัวเองกำลังชอบอยู่

1. กินแกงเขียวหวานร้านนี้อร่อย นึกชมอยู่ในใจ
 2. ถ้ามีโอกาสมาวันนี้ ก็จะต้องหาเวลามากินอีกให้ได้
 3. กลับไปบ้านรีบหาคำร่ำทำแกงเขียวหวานใส่เครื่องปรุงอะไรบ้างลองทำรับประทานเองพร้อมแจกข้างบ้านด้วย
 4. ทำแกงเขียวหวานบ่อยๆ จนคนชมว่าอร่อย จึงคิดจะเปิดร้านข้าวแกงเสียเลย
- สำหรับพฤติกรรม การชอบ (ฟัง) ดนตรีนั้น อาจแยกได้ว่าเป็น 4 ระดับ ซึ่งอาจเกิดขึ้นสลับกันในบุคคลเดียวกันก็ได้ (ไพบูลย์ กิจสวัสดิ์, 2521 : 325) ได้ดังนี้

ระดับที่ 1 ฟังแบบผ่านหู(Passive Listening) เป็นการฟังอย่างไม่ได้ตั้งใจฟัง เป็นการฟังดนตรีขณะที่มีกิจกรรมอื่นร่วมอยู่ด้วย อาจเรียกได้ว่าเป็นการได้ยินเท่านั้น ตัวอย่างเช่น ดนตรีประกอบในงานพิธีต่างๆ ดนตรีประกอบรายการวิทยุ รายการโทรทัศน์ ดนตรีประกอบภาพยนตร์ ดนตรีตามร้านอาหาร ฯลฯ

ระดับที่ 2 ฟังด้วยความรู้สึก (Sensuous Listening) เป็นระดับที่มีความตั้งใจฟังมากขึ้น เมื่อฟังเพลงแล้วเกิดความรู้สึกชอบ ในบางอย่างจากดนตรี เช่น ชอบเสียงของดนตรี อย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น คิดใจในเสียงอันแจ่มใสของของพลุ ความอ่อนไหวของไวโอลิน ความนุ่ม นุ่มนวลของเชลโล (โดยที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเสียงที่ชอบนั้นเป็นเสียงอะไร)

ระดับที่ 3 ฟังด้วยอารมณ์(Emotional Listening) การฟังในระดับนี้ ผู้ฟังจะมีปฏิกิริยาต่อเสียงดนตรีมากขึ้น เกิดอารมณ์คล้อยตามในขณะที่ฟังเพลง หรืออาจกล่าวได้ว่า ดนตรีที่ได้ฟังนั้น มีบางสิ่งบางอย่างที่สนองอารมณ์ของตน โดยไม่สนใจในส่วนรายละเอียดของดนตรีเท่าใดนัก ระดับนี้ฟังมากเข้าไว้ก็พอ

ระดับที่ 4 ฟังด้วยความหยั่งเห็น (Perceptive Listening) คือ การฟังอย่างที่มีพื้นฐานทางด้านดนตรี จนสามารถที่จะวิเคราะห์วิจารณ์ดนตรีนั้นได้ คนจะเป็นผู้ฟังในระดับนี้จะได้ต้องมีการสะสมทักษะด้านการฟัง มีการค้นคว้า และฝึกฝนตามขั้นตอนดังที่ได้กล่าวมาแล้วในตอนต้นคือ เรื่องการสร้างรสนิยมในการฟังดนตรี จะทำให้ได้รับคุณค่าทางดนตรีเต็มเม็ดเต็มหน่วยทั้งอารมณ์ และความรู้ที่จะช่วยเสริมอารมณ์

มารยาทในการฟังดนตรี

การแสดงดนตรีในปัจจุบันมีหลายรูปแบบหรือหลายประเภท เช่น ดนตรีสำหรับมิวสิคประกอบงานพิธีต่างๆ ดนตรีประกอบการแสดง ดนตรีตามสถานเริงรมย์ ดนตรีที่แสดงตามวิทยุโทรทัศน์ ฯลฯ ดนตรีประเภทต่างๆ เหล่านี้ส่วนมากไม่ได้มีความมุ่งหมาย เพื่อให้ผู้ฟังได้ฟังอย่างตั้งใจจริงๆ นัก แต่ยังมีดนตรีอีกประเภทหนึ่งที่จัดการแสดงดนตรีขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการฟังโดยแท้จริง นักดนตรีจะตั้งใจที่จะแสดงความสามารถอย่างเต็มที่ ผู้ฟังก็ตั้งใจที่จะมาฟังอย่างจริงจัง เวลาที่จัดให้มีการแสดงไม่เย็นเยื่อ ไม่มีรายการแสดงอย่างอื่นประกอบ สรุปแล้วคือการจัดการแสดงดนตรี เพื่อการดนตรีและเพื่อผู้ฟังเท่านั้นถ้าหากการจัดการแสดงเป็นไปอย่างมีพิธีรีตรอง นักดนตรีจะต้องแต่งกายภูมิฐานเพื่อเป็นการให้เกียรติแก่ผู้ฟังและยังเป็นการแสดงความเคารพต่ออาชีพของตน ต่อสถานที่ ดังในสภาพการณ์เช่นนี้ผู้ฟังจึงควรรู้จักสิ่งอันพึงควรปฏิบัติซึ่งอาจจะประมวลได้ดังนี้ (ศูนย์วัฒนธรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษา, 2517: หน่วยที่ 5 หน้า 18,19)

1. ควรแต่งกายให้เรียบร้อย ให้ถูกต้องกับภาวะและเหตุการณ์
2. ควรทราบ โปรแกรมการแสดงล่วงหน้า เพื่อจะได้ทำความเข้าใจ หรือปูพื้นฐานไว้ก่อน เช่น ศิลปินที่แสดงเป็นใครมีประวัติความเป็นมาหรือมีความสำคัญอย่างไร เพลงที่จะแสดงมีอะไรบ้าง และถ้าหากจะหาแผ่นเสียงหรือเทปมาฟัง เพื่อทำความเข้าใจไว้ก่อนก็จะยิ่งดี เมื่อฟังการแสดงสดจริงๆ แล้วจะมองเห็นความปรีชาชาญของศิลปินที่แสดงได้ชัดเจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นดนตรีทางตะวันตกที่มีหลายกระบวน จะไม่ได้มีผลอปรบมือ โดยเข้าใจผิดว่าดนตรีจบเพลงไปแล้ว นักฟังประเภทจริงจังบางคนถึงกับหาสกอร์เพลงมาศึกษาไว้ก่อนก็มี
3. ควรให้เกียรตินักดนตรีหลังจากจบเพลงใดเพลงหนึ่งไปแล้ว และเมื่อเห็นว่าการแสดงในเพลงนั้นศิลปินได้แสดงออกถึงความชำนาญ และมีมือที่ยอดเยี่ยมจริงควรปรบมือให้อย่างเต็มที่เมื่อการแสดงหมดตามโปรแกรม หากเห็นว่าการแสดงดนตรีในครั้งนี้เป็นที่ประทับใจของผู้ฟังอย่างเหลือล้นแล้วเป็นธรรมเนียมที่จะต้องมีการปรบมือให้เกียรติอย่างยาวนาน ในการแสดงดนตรีการเดี่ยวระนาด 2 ราง ของนายประสิทธิ์ถาวรแสดง ณ ศาลาดนตรี ที่กรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น ได้รับการปรบมือจากผู้ฟังชาวญี่ปุ่นยาวนานถึง 7 นาที การปรบมือให้เกียรติเช่นนี้นักดนตรีจะต้องออกมาโค้งคำนับต่อผู้ฟังบางครั้งอาจจะมีการเล่นแถมหรือเพื่อเป็นการอภิเษกนันทนาการ แก่ผู้ฟังด้วยเพลงสั้น

ๆ อีกรักได้ ซึ่งจะทำให้ผู้ฟังได้เกิดความรู้สึกประทับใจที่ล้ำลึก มีความรู้สึกว่าการได้มาฟังเพลงดนตรีในครั้งนี้เป็นช่วงเวลาที่มั่งคั่งอันพิเศษสุด

4. ไม่บังคับการกระทำการใด ๆ ที่อาจจะทำให้เป็นการเสียสมาธิของผู้ฟังคนอื่น และที่ร้ายอย่างยิ่งคือจะไม่รบกวนสมาธิของศิลปินที่กำลังแสดงอยู่ เช่น ต้องไปถึงก่อนเวลาการเล่น ไม่ลุกเดินไปมา ไม่คุยกัน ไม่สูบบุหรี่ เข้าห้องน้ำ ถ่ายรูป

การฟังดนตรีมีลักษณะที่มักยึดถือกัน เพื่อแสดงความเป็นผู้มีวัฒนธรรมในการฟังดนตรี หรือที่รู้จักกันว่า “มารยาทการชมการแสดงดนตรี” ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้ชมการแสดงควรปฏิบัติเพื่อความเรียบร้อย และให้เกียรติแก่ผู้แสดง และสถานที่ ดังต่อไปนี้ (<http://www.culture.go.th/>)

1. การแต่งการเรียบร้อย ในการไปชมการแสดงดนตรีควรแต่งกายให้เรียบร้อย เหมาะสม โดยเฉพาะการแสดงดนตรีที่เป็นพิธีการมากๆ การแต่งการแบบสากลนิยมจัดเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ส่วนการแสดงดนตรีทั่วไป นักเรียน นิสิต นักศึกษา สามารถแต่งเครื่องแบบไปชมได้ ซึ่งถือว่าเป็นการแต่งกายที่เรียบร้อยเหมาะสมเช่นกัน

2. การไปถึงสถานที่แสดงก่อนเวลา ถือเป็นธรรมเนียมการปฏิบัติที่ผู้เข้าชมควรไปถึงสถานที่แสดงก่อนเวลา และนั่งตามที่นั่งให้เรียบร้อยก่อนการแสดงจะเริ่มต้น ทั้งนี้ เพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อย ก่อนที่การแสดงจะเริ่ม และไม่เป็นการรบกวนทั้งผู้ชมที่อยู่ข้างเคียง และผู้แสดง เพราะการมาสาย ทำให้การเข้านั่งตามที่รบกวนผู้นั่งข้างเคียง และบางครั้งก็เกิดเสียงดังขณะเข้านั่งที่ จนเป็นการรบกวนสมาธิผู้แสดงด้วย ดังนั้น ถ้ามาสายควรหาที่นั่งข้างหลัง จนเพลงที่บรรเลงจบลงก่อน แล้วหาโอกาสรอช่วงที่จะบรรเลงเพลงต่อไป รีบเข้านั่งตามเลขที่นั่งของตน

อย่างไรก็ดี บางครั้ง หากเป็นการแสดงที่สำคัญๆ หรือเป็นการแสดงของนักร้องนักแสดงที่มีชื่อเสียงมากๆ ถ้าผู้ใดมาสาย ผู้เดินตัวก็อาจจะไม่อนุญาตให้เข้าไปในโรง เนื่องจากผู้แสดงต้องการสมาธิอย่างมาก และไม่ต้องการให้มีการรบกวนใดๆเกิดขึ้น ดังนั้น ผู้มาสายจึงจำเป็นต้องรออยู่นอกโรงก่อน จนกว่าเพลงจะจบ หรืออยู่ในช่วงที่สามารถจะเข้าไปยังที่นั่งของตนได้

3. การอ่านสูจิบัตร การแสดงดนตรีประเภทที่มีเนื้อหาละเอียด มักจะมีการจัดทำสูจิบัตรจำหน่าย ณ สถานที่ ผู้ชมควรซื้อสูจิบัตรอ่านรายละเอียดขณะรอเวลาเริ่มแสดง เพื่อทำความเข้าใจกับเพลงแต่ละเพลงในรายการ รวมทั้งอ่านประวัติผู้แสดงที่ปรากฏอยู่ในสูจิบัตร เพื่อให้ทราบว่าคุณผู้แสดงคือใคร เพราะการแสดงบางครั้งจุดเด่นอาจมิได้อยู่ที่บท เสียงที่เดียว แต่อาจอยู่ที่ผู้แสดงที่มีชื่อเสียงก็เป็นได้

4. การมีสมาธิในการชมการแสดง ขณะชมการแสดงควรมีสมาธิในการชมการแสดงอย่าง

จริงจัง เพื่อให้เข้าถึงความไพเราะ คุณค่าของบทเพลง ซึ่งทำให้ผู้ชมเกิดความซาบซึ้งในบทเพลงนั้น ๆ ในขณะที่ฟังเพลงไม่ควรสนทนา พูดคุย หรือปฏิบัติสิ่งใดให้เป็นที่รบกวนของผู้ชมข้างเคียง การสนทนาพูดคุยควรทำขณะเพลงหนึ่ง ๆ จบลง และมีช่วงเวลาที่ผู้แสดงเตรียมตัวที่จะบรรเลงเพลงต่อไป แต่ควรกระทำเท่าที่จำเป็น และควรใช้เสียงแต่เพียงเบา ๆ เพื่อให้รบกวนผู้ชมข้างเคียงน้อยที่สุด

5. การปรบมือ เป็นมารยาทที่สำคัญของผู้ชมการแสดงดนตรีที่ควรปรบมือเป็นเวลานาน เมื่อมีการบรรเลงเพลงแต่ละเพลงจบ ไม่ควรปรบมือเมื่อการบรรเลงเพลงแต่ก่อนจบลง ปกติเพลงประเภท ซิมโฟนี คอนแชร์โต หรือ โขนาคา มักมีสามหรือสี่ท่อน เวลาบรรเลงจบแต่ละท่อน ผู้แสดงจะพักประมาณ 10-15 วินาที ในช่วงนี้ไม่ควรปรบมือ เมื่อการบรรเลงเพลงจบลงอย่างสมบูรณ์แล้ว จึงควรปรบมือเป็นเวลานาน เพื่อให้เกียรติแก่ผู้แสดง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อเพลงสุดท้ายจบลง ควรปรบมือเป็นเวลานานเพื่อให้เกียรติเป็นครั้งสุดท้าย การปรบมือนานทำให้ผู้อำนวยเพลงหรือผู้แสดงดนตรีเดี่ยวออกมาโค้งคำนับต่อหน้าผู้ชมบนเวทีหลายครั้ง หลังจากเดินเข้าโรงไปแล้ว ซึ่งการกระทำเช่นนี้ ทำให้ผู้แสดงรู้สึกถึงการให้เกียรติอย่างสูงสุด

ส่วนการแสดงดนตรีประเภท โอเปรา และบัลเลต์ เมื่อผู้ร้องเดี่ยว หรือ ผู้เต้นเดี่ยว ขับร้องหรือเต้นจบลง ผู้ชมควรปรบมือหรือแสดงความชื่นชมในช่วงนั้น ซึ่งถือเป็นมารยาทที่ควรปฏิบัติเพื่อให้เกียรติและชื่นชมในความสามารถของผู้แสดงในการขับร้อง หรือเต้นในช่วงนั้น

การอ่านสูจิบัตร จะทำให้ทราบได้ว่าเพลงแต่ละเพลงมีกี่ท่อน และสามารถปรบมือได้ถูกต้องเมื่อเพลงจบลง การให้เกียรติด้วยการปรบมือและยืนขึ้นถือเป็นสิ่งที่สามารถปฏิบัติได้ โดยเฉพาะการปรบมือหลังจากการบรรเลงเพลงสุดท้ายของรายการแสดงดนตรีจบลง การปรบมือให้ผู้แสดงเป็นสิ่งที่ควรปฏิบัติ และไม่ควรเดินออกจากสถานที่แสดงทันทีที่เพลงสุดท้ายจบลงโดยไม่ปรบมือ เพราะโดยมารยาทแล้วถือเป็นการไม่ให้เกียรติผู้แสดง

6. การพักครึ่งเวลา ปกติการแสดงประเภทนี้จะใช้เวลานาน จึงมีการพักครึ่งเวลา เพื่อให้ผู้แสดงและผู้ชมมีเวลาพักผ่อนเปลี่ยนอิริยาบถประมาณ 15-20 นาที ในช่วงเวลาพักครึ่งเวลานี้ ผู้ชมควรเข้าห้องน้ำให้เรียบร้อยถ้าจำเป็น และควรกลับมาที่นั่งของตนก่อนเวลาแสดงครั้งหลังจะเริ่มต้น และในขณะที่มีการแสดงดนตรีอยู่ ผู้ชมไม่ควรลุกออกจากที่นั่งออกมาด้วยเหตุผลใดๆ โดยไม่จำเป็น

7. การงดใช้เครื่องมือสื่อสาร ปัจจุบันเครื่องมือสื่อสารทั้งวิทยุติดตามตัว และ โทรศัพท์มือถือเป็นสิ่งที่คุณส่วนใหญ่มีประจำตัว ในขณะที่ชมการแสดงทั่ว ๆ ไป จึงมักจะได้ยินเสียงจากเครื่องมือสื่อสารเหล่านี้อยู่เสมอ สภาพเช่นนี้ไม่ควรเกิดขึ้นในขณะที่ชมการแสดงดนตรีประเภทนี้ เนื่องจากเสียงสัญญาณ

ดังกล่าวจะรบกวนสมาธิทั้งของผู้ฟังและผู้แสดง จึงควรถือปฏิบัติมารยาทด้วยการงดใช้เครื่องมือสื่อสารทุกประเภทตลอดเวลาในขณะชมการแสดง

8. การนำเด็กเข้ามาชมการแสดง ไม่ควรนำเด็กอายุต่ำกว่า 5 ปี เข้าชมการแสดง ยกเว้นบางรายการที่อนุญาต เป็นกรณีพิเศษ

9. การถ่ายภาพการแสดง ไม่ควรนำกล้องถ่ายภาพ กล้องถ่ายวิดีโอ เข้าไปบันทึกการแสดง ในหอประชุม เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นกรณีพิเศษ เพราะการแสดงของต่างประเทศหลายประเทศมีลิขสิทธิ์เฉพาะ ไม่อนุญาตให้มีการบันทึกไปเผยแพร่ โดยบุคคลภายนอก หรือบ่อยครั้ง แม้จะไม่มีเรื่องลิขสิทธิ์ แต่แสงแฟลชจะรบกวนสมาธิทั้งผู้ชมและผู้แสดง

10. งดการนำอาหาร และ เครื่องดื่มทุกประเภทเข้าไปในหอประชุม เพราะนอกจากอาหารบางประเภทจะส่งกลิ่นรบกวนผู้อื่น ตลอดจนการแกะหีบห่อและการขบเคี้ยวจะทำให้เกิดเสียงดังแล้วเศษอาหารและเครื่องดื่มยังทำให้มด แมลงสาบ หรือหนูมาชอนตัว และกีดที่นั่งในโรงให้เสียหายอีกด้วย ดังนั้น จึงไม่ควรนำอาหารและเครื่องดื่มเข้ามารับประทานในโรง ยกเว้นโรงกลางแจ้ง หรือที่ซึ่งได้รับการอนุญาตให้นำเข้าไปได้

Stefan Willich
Guest Conductor

Beethoven's Pastorale

20 March 2015 / 7.00 p.m. / Prince Mahidol Hall
21 March 2015 / 4.00 p.m. / Prince Mahidol Hall

Wisuwat Pruksavanich
Saxophone

ลูทวิก ฟาน เบโธเฟน
(ค.ศ. ๑๗๗๐ - ๑๘๒๗)
ซิมโฟนี หมายเลข ๖ ในบันไดเสียงเอฟเมเจอร์
ผลงานลำดับที่ ๖๘ (ซิมโฟนีแห่งท้องทุ่ง)

เบโธเฟนเป็นหนึ่งในนักประพันธ์ดนตรีคลาสสิกที่รักการเดินทางชมความงามในชนบทและท้องทุ่งเป็นชีวิตจิตใจ ซึ่งก็เหมือนกับบรามส์ (Johannes Brahms) และมาห์เลอร์ (Gustav Mahler) ที่ทั้งสองคนนี้ต่างก็รักการเดินทางชมความงามในชนบทเป็นชีวิตจิตใจเช่นเดียวกัน ในตอนที่เบโธเฟนทำนกออยู่ ในกรุงเวียนนา (Vienna) เขาไม่เคยวางวันที่จะออกเดินทางสำรวจไปรอบๆ แนวขอบเขตกำแพงเมืองเป็นประจำ ซึ่งจะทำให้เขาสามารถมองเพ่งไปยัง บริเวณชนบทรอบๆ ตัวเมืองได้ถนัดชัดเจน และเมื่อถึงช่วงฤดูร้อนที่อากาศอบอุ่นสบาย เขาก็จะหลบออกไปใช้ชีวิตนอกเมือง เพื่อที่จะใช้ชีวิตอยู่กลางแจ้งเกือบตลอดวัน เดินท่องตระเวนไปในท้องทุ่งโดยมีสมุद्रังแต่งเพลงติดมือไปด้วย ความคิดที่จะบรรยายภาพความงามของธรรมชาติลงในเสียงดนตรีของเบโธเฟน นับย้อนหลังไปได้ถึงเมื่อปี ค.ศ. ๑๘๐๓ เมื่อเขาได้ร่างเนื้อหาดนตรีบางส่วนในจังหวะ ๑๒/๘ (อันเป็นจังหวะเดียวกับซิมโฟนีบทนี้ในตอนที่สอง "Scene at the brook" หรือ "ภาพแห่งลำธาร") ยังมีร่างเนื้อหาดนตรีต่างๆ ที่ปรากฏอยู่ในสมุद्रังดนตรีของเบโธเฟนหลายเล่ม ในช่วงระยะเวลาต่างๆ กัน ในช่วงปี ค.ศ. ๑๘๐๔

บริษัท ไทยทิกเก็ตเมเจอร์ จำกัด
199 อาคารเมโทรทowers ชั้น 27,
ถนนพระราม 4, แขวงคลองตัน,
เขตคลองเตย, กรุงเทพฯ 10110
TAX ID 3030070272

ใบเสร็จรับเงิน
ใบกำกับภาษีอย่างย่อ
TAX INVOICE (ABB)

Branch Head Office
Machine T114-04552
AX ABB No.
วันที่ / Date
ค่าบริการ (Service Charge)
จำนวน / ใบ 1
Total Tickets)
จำนวนเงินรวม 0 บาท
ภาษีมูลค่าเพิ่ม
Total Amount (inc. VAT)
รับเงิน MU

Thailand Philharmonic Orchestra 2015

Beethoven's Pastorale

Venue / สถานที่แสดง

Prince Mahidol Hall Mahidol University

SHOW DATE / วันแสดง **20/03/15** SHOW TIME / เวลาแสดง **19:00**

Level/ชั้น **1** Gate/ประตู **LM1** Zone/โซน **MA** Row/แถว **H** Seat/ที่นั่ง **J06**

THAI TICKET MAJOR
THAILAND TICKET CENTER
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

Condition

- บัตรที่ซื้อแล้ว ไม่สามารถยกเลิก เปลี่ยนแปลง หรือคืนเงินคืน ใดๆ The tickets purchase is final. Tickets cannot be refund or change.
- บัตรไม่สามารถใช้คืนหรือเปลี่ยนค่าเข้าชมได้ The ticket can be use for entry.

NOT FOR SALE
Price/ราคา
Comps
(บัตรนี้เข้าชมได้เลย)

TAX INV (ABB)
36814004403 11:23 20/03/15
T114-04552
368170211400045523

*
ดูฉบับปรและตัวเข้าชมการบรรเลงของวง Thailand Philharmonic Orchestra

THAILAND PHILHARMONIC ORCHESTRA

Stefan Willich
Guest Conductor

Wisuwat Pruksavanich
Saxophone

20 March 2015 / 7.00 p.m. / Prince Mahidol Hall
21 March 2015 / 4.00 p.m. / Prince Mahidol Hall

Beethoven's Pastorale

Lao Pan Noi

Arr. Lt. Col. Prateep Suphanroj
MA BA LRSM

Concerto for Saxophone and
Orchestra (World Premiere)

Russell Peterson
(b. 1969)

I. Moderately Funky
II. Slowly Funky
III. Fastly Funky

INTERMISSION

Thailand
Philharmonic Orchestra

Joshua Hyde, Saxophone

Vinai Sotthibandhu, Piano

Krit Buranavitayawut, Saxophone

Tanis Snglindee, Klong

KING BHUMIBOL ADULYADEJ'S BIRTHDAY

ลูโดวิก ฟาน บีโธเฟน (1770-1827)

Ludwig van Beethoven

17 December 1770 –
26 March 1827)

German composer and pianist. A crucial figure in the transition between the Classical and Romantic eras in Western art music, he remains one of the most famous and influential of all composers. His best-known compositions include 9 symphonies, 5 concertos for piano, 32 piano sonatas, and 16 string quartets.

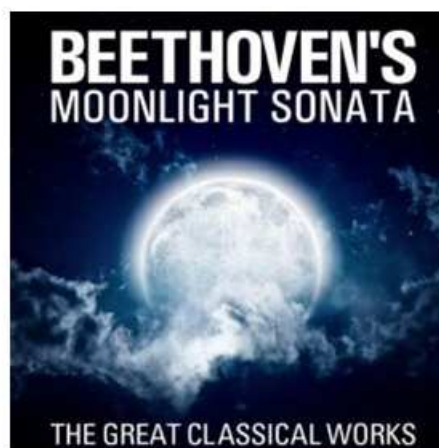
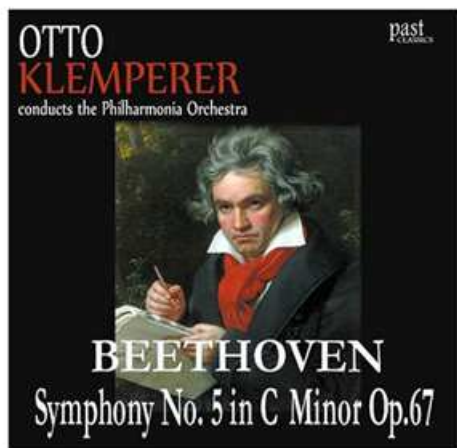
มีอยู่บ่อยครั้งที่เคียวในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติที่บุคคลหนึ่งสามารถทำอะไรได้มากกว่าที่คาดคิดกันและได้สร้างมาตรฐานจนคนอื่นยอมรับ ในทางดนตรีก็เช่นเดียวกันบีโธเฟนเป็นตัวอย่างของคำกล่าวอันนี้ มิใช่เพียงแต่เพราะว่าผลงานของเขาเป็นอนุสาวรีย์ยืนยันทนอยู่นาน แต่เขาได้เป็นผู้ปฏิวัติทางการประพันธ์ดนตรี และเป็นศิลปินผู้มีความอิสระในตัวเอง

บีโธเฟนเป็นคนหูหนวก ดังนั้นชีวิตเขาจึงแยกจากโลกภายนอกเกือบโดยสิ้นเชิงแต่โลกภายในทางดนตรีของเขานั้นเจิดจ้าเหมือนพระเจ้าประทานมา ชีวิตวัยเด็กของเขานั้นมีความกดดันมาก จึงทำให้ดนตรีของเขาที่ออกมาเป็นอิสระ เมื่ออายุ 17 ปี เขาเคยได้รับคำชมเชยจากโมซาร์ท และเมื่ออายุ 23 ปี ไฮเดินได้รับบีโธเฟนเข้าเป็นศิษย์ และเมื่อสิ้นชีวิตลง เขาก็เป็นที่ยอมรับกันว่าเป็นยอดอัจฉริยะแห่งยุค ความยอดเยี่ยมทุกอย่างทางดนตรีอาจจะมารวมกันใน “บีโธเฟน”

ลูโดวิก ฟาน บีโธเฟน เกิดเมื่อปี 1770 ที่กรุงบอนน์ ประเทศเยอรมันนีบิดาเป็นดนตรีระดับกลางที่ขี้เมาหย่าเป แต่รู้ว่าบุตรชายมีแวทางดนตรีและพยายามที่จะให้บีโธเฟนยิ่งใหญ่เหมือนโมซาร์ทวัยเด็ก จึงได้พยายามเคี่ยวเข็ญบังคับให้บุตรชายเรียนดนตรี โดยตัวเองเป็นผู้สอน บทเรียนแรกๆ ที่บีโธเฟนคือเปียโนและไวโอลิน เมื่ออายุ 13 ปีได้เป็นนักออร์แกนและฮาร์พซิคอร์ดในสำนักของเจ้าชายบริเวนนั้น และได้ตีพิมพ์ผลงานเพลงด้านเปียโนหลายเพลง

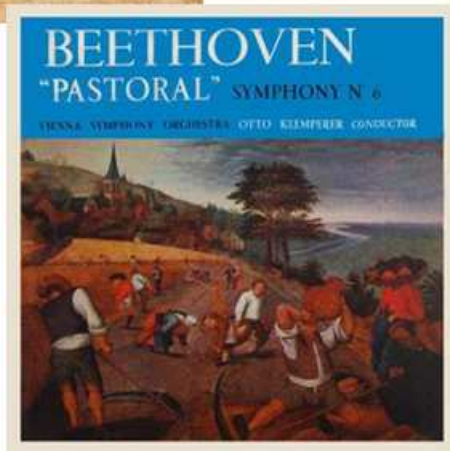
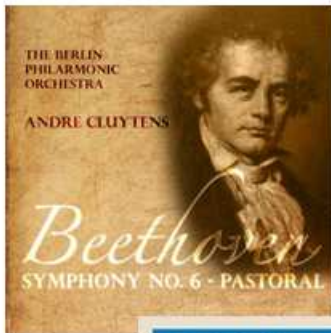
อาชีพทางดนตรีของบีโธเฟนก้าวหน้าไปเร็วมาก เกานต์ วัลไฮม์ ผู้อุปถัมภ์คนแรกได้แนะนำให้บีโธเฟนรู้จักกับบุคคลชั้นสูง และจัดการให้บีโธเฟนได้พบและศึกษากับไฮเดินในปี 1792 ปกติบีโธเฟนเป็นคน

กักขะหายบช้า แต่สำหรับผู้รักดนตรีแล้วดูเหมือนเขาจะไม่ใส่ใจกับอันนี้ อย่างดีก็เห็นเป็นของจำ ขณะที่มีชีวิตอยู่ในเวียนนา เขาได้รับเชิญไปบรรเลงดนตรีแทบมิได้ขาดตอนหลังตามใจตอบ ในที่นี้จะยกตัวอย่างมาคือเพลงโซนาตาหมายเลข 14 ในกุญแจเสียง C# ไมเนอร์ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีชื่อ Moonlight Sonata

เพลงนี้เป็นเพลงที่โด่งดังและรู้จักกันดีมากที่สุดในบรรดาโซนาตาของบีโธเฟินที่เรียกว่า “Moonlight” ก็จากการจับความในตอนหนึ่งซึ่งไพเราะและอ่อนหวานแก่ผู้ฟังเกือบทุกคน มีข้อสงสัยอยู่เป็นจำนวนมากที่ยังหาข้อพิสูจน์ไม่ได้ว่ามีอะไรอยู่เบื้องหลังเพลงโซนาตาเพลงนี้ บีโธเฟินก็ได้บรรยายไว้ แต่จากผลงานหลายชิ้นที่แสดงออกทางอารมณ์ของบีโธเฟินซึ่งได้ดีก็ต่อเมื่อรู้ความรู้สึกของบีโธเฟินต่อท่านหญิง กิลีเอตตา กิกชีอาติ (Countess Giulietta Guicciardi) ซึ่งบีโธเฟินบันทึกไว้ว่า “สาวที่แสนงามซึ่งข้าพเจ้ารักและรักข้าพเจ้า” และเพลงโซนาตานี้บีโธเฟินก็อุทิศให้ท่านหญิงคนนี้ ซึ่งประเพณีจิดกันมิให้มีความรักของเขาและเธอสมปรารถนา ดังนั้นจึงมีบรรดาธิบายว่าเพลง Moonlight Sonata ที่ซาบซึ่งต่อผู้ฟังส่วนใหญ่ทั่วทุกมุมโลกเพราะเป็นเพลงรักที่อ่อนหวานสุดซึ่งที่บีโธเฟินสารลถ่ายทอดไปยังผู้ฟังได้ สำหรับเพลงซิมโฟนีนั้นดังได้กล่าวมาแล้วคือบีโธเฟินได้ประพันธ์ไว้ทั้งหมด 9 เพลงด้วยกัน ในจำนวนนี้เขาได้ประพันธ์ระหว่างที่หูหนวกแล้วถึง 7 เพลง และทุกเพลงยังเป็นที่ยอมรับกันอยู่จนถึงปัจจุบันนี้ เพลงซิมโฟนีหมายเลข 5 ดูเหมือนจะเป็นที่รู้จักกันดีที่สุด และแท้จริงเป็นเพลงที่ดีที่สุดเพลงหนึ่งของโลกเท่าที่รู้จักกันมา เพลงนี้เขาได้ประพันธ์ขึ้นระหว่างปี 1804-1808 ใช้เวลาถึง 4 ปี ซึ่งในช่วงนี้บีโธเฟินเริ่มเคยชินกับการที่ต้องแยกตัวเองจากโลกเนื่องจากหูหนวก และมีความตั้งใจที่จะร่วมสุขกับโลก ดังนั้นสติย่อมจะมั่นคงและเราก็พบว่าความปรารถนาอันแรงกล้าของเขาชนะเคราะห์ร้ายที่เกิดขึ้นในปีเดียวกันกับที่เริ่มประพันธ์เพลงซิมโฟนีหมายเลข 5 บีโธเฟินได้ประพันธ์เพลงซิมโฟนีหมายเลข 3 (Eroica) สำเร็จลงและในช่วง 4 ปี ดังกล่าวนี้บีโธเฟินก็ได้ประพันธ์เพลงอื่นด้วยคือ ซิมโฟนีหมายเลข 5 วัลส์ไตน์โซนาตา

(Waldstein) ซิมโฟนีหมายเลข 6 (Pastoral) เปียโนคอนแชร์โตหมายเลข 4 และเพลงซิมโฟนีหมายเลข 5 เป็นเพลงที่บรรยายความคับแค้นภายในใจของบีโธเฟนในช่วง 4 ปีนี้

นอกจากเพลงที่ยกตัวอย่างมานี้ยังมีเพลงของบีโธเฟนอีกมากมายที่ไพเราะสง่างามถึงแม้จะมีโชคร้ายที่ต้องขาดการติดต่อกับโลกเพราะหูหนวก แต่บีโธเฟนก็มีโอกาสได้ชื่นชมความยิ่งใหญ่ของตนเองขณะมีชีวิตอยู่ ซึ่งต่างกับโมซาร์ทและนักดนตรีอีกหลายคน ดังตัวอย่างเช่น ในการบรรเลงซิมโฟนีหมายเลข 9 บีโธเฟนได้อำนวยการเพลงเองทั้งที่หูหนวก และก็ประสบความสำเร็จอย่างงดงาม เสียงเชียร์และเสียงปรบมือก็ก้อง แต่บีโธเฟนก็หาได้ยินไม่ จนกระทั่งนักร้องคนหนึ่งต้องจับตัวบีโธเฟนเพื่อหันไปดูความชื่นชมของผู้ฟัง เสียงปรบมือนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าเหมือนกับไม่มีวันจบ

ประเภทของเพลง

Classic Jazz Latin Blues Soul R&B
 Funk Disco Rock Pop
 Folk Country Saka Reggae Hiphop

Pop (Popular) = คือเพลงที่เป็นที่นิยม มีการผสมผสานดนตรีหลายแบบหลายสไตล์เข้าด้วยกัน แต่ที่สำคัญคือฟังง่าย ฟังสบาย คนส่วนใหญ่ชอบ

R&B (Rhythm & Blues) = คือแนวเพลง Blue ที่เป็นที่นิยมของคนผิวดำในอเมริกา เพลงมันจะเศร้าๆ เอื่อยๆ ตอนหลังเอามาใส่จังหวะให้คึกคักขึ้น โยกได้ กลายมาเป็น Rhythm & Blues

Hip-Hop = มันคือแนวเพลง Rap ที่มีจังหวะคึกคัก โดยใส่ดนตรีอิเล็กทรอนิกส์เข้าไป เป็นแนวเพลงที่กลุ่มวัยรุ่นละตินอเมริกาและอเมริกันผิวดำชื่นชอบ ต่อมาก็แพร่หลายไปทั่วโลก แต่ Hip-Hop เองก็ไม่จำเป็นต้องมีเนื้อร้องแบบ Rap เสมอไปนะครับ ปัจจุบันมีการผสมกับดนตรีชนิดอื่นหลากหลาย

Country = ก็อย่างที่หลายๆ ท่านว่า มันคือเพลงของคนชนบท ที่มาก็คล้ายกับเพลงลูกทุ่งบ้านเราที่เป็นเพลงที่คนชนบทฟัง

แจ๊ส (อังกฤษ: Jazz) เป็นลักษณะดนตรีชนิดหนึ่งที่เกิดขึ้นจากกลุ่มคนดำในสหรัฐอเมริกา (African Americans) ในช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 20 โดยมีลักษณะพิเศษคือโน้ตบลูส์ การลัดจังหวะ จังหวะสวิง การโต้และตอบทางดนตรี และการเล่นสด โดยแจ๊สถือเป็นลักษณะดนตรีคลาสสิกชนิดหนึ่งของสหรัฐอเมริกา

บลูส์ (อังกฤษ: Blues) เป็นรูปแบบของดนตรีประเภทหนึ่ง เกิดจากสภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของคนดำที่หลังไหลเข้าสู่สหรัฐอเมริกาเพื่อการเป็นทาส สภาพชีวิตที่คับแค้นของพวกเขาได้ถูกนำเสนอผ่านบทเพลงด้วยการร้อง หรือสวดอ่อนวอนในทางศาสนาที่เป็นท่วงทำนองที่น่าเศร้า อันเป็นเอกลักษณ์ของการร้องและท่วงทำนองที่เกิดจากเครื่องดนตรีที่ไม่มีคุณภาพจากความแร้นแค้น และความรู้ในด้านทฤษฎีดนตรีที่ผิดเพี้ยนไปจากเดิม ทำให้มีเสียงหรือคอร์ดความเพี้ยนซึ่งต่อมาก็ได้สร้างความแปลกหู จนเป็นลักษณะและเอกลักษณ์เฉพาะ

ลักษณะสำคัญของเพลงบลูส์คือ การใช้เสียงร้อง หรือเสียงของเครื่องดนตรีที่เพี้ยนจากเสียงในบันไดเสียง ซึ่งเรียกกันว่า เบนท์ หรือ บลูโน้ต และการสไลด์เสียง ปกติเพลงบลูส์เป็นเพลงในอัตราจังหวะ 4/4 ใน 1 วรรคจะมี 12 ห้องเพลง การร้องแต่ละวรรคจะมีการอิมโพรไวเซชันไปจากทำนองเดิม เช่นเดียวกับการบรรเลงโดยเครื่องดนตรี

ลักษณะเฉพาะของเพลงบลูส์ถูกวางด้วยด้วยรากฐานจากความเจ็บปวดแร้นแค้น ทุกข์ทรมาน ของชีวิต เนื้อเพลง และสำเนียงของบลูส์จึงแฝงความเจ็บปวดคล้ายการสะอึกสะอื้นเวลาร้องให้ จึงใช้แสดงอารมณ์เศร้าได้ดี นอกจากนั้น เรื่องของจังหวะ (rhythm) ของบลูส์ที่โดดเด่นเป็นเอกลักษณ์ และเป็นแบบแผนนำไปสู่ดนตรีรูปแบบอื่นมากมาย เช่น ฟังก์, โซลฟังก์, ริทึม แอนด์ บลูส์, ร็อก แอนด์ โรล เป็นต้น

ที่มาของคำว่า บลูส์ ในภาษาอังกฤษ blues หมายถึง อาการโศกเศร้า ในประโยคเช่น I feel blues.

The Original Dixieland Jazz Band.

กอสเปล (อังกฤษ: Gospel music) คือแนวเพลงที่เน้นเสียงร้องเป็นหลัก กอสเปลจะมีลักษณะการร้องประสานเสียง การร้องเฉลิมฉลอง และใส่ความเชื่อทางศาสนาในเนื้อร้อง โดยกอสเปลได้ซึมเข้าไปดนตรีหลายๆประเภทอย่าง ดู-ว๊อป ,คันทรี-กอสเปล,contemporary gospel, urban contemporary gospel,Modern Gospel music

กอสเปลเชื่อว่ามามีที่มาจากโบสถ์ชาวแอฟริกัน-อเมริกัน ตอนต้นศตวรรษที่ 20 นักร้องชื่อดังแนวกอสเปล Sister Rosetta Tharpe มีเพลงขึ้นในชาร์ตในปี 1938 ทุกวันนี้กอสเปลได้แตกแยกย่อยเป็นหลายๆแนว ปลายยุค 70 Contemporary Christian Music คือเพลงซอฟต์ร็อกประเภทหนึ่งได้เข้าสู่ดนตรีกระแสหลัก จนมาถึงยุค 80 และ 90 เพลง Contemporary Christian Music ก็ยังอยู่ได้รับความนิยมเพียงแต่มีเนื้อหาเกี่ยวกับศาสนา

ริทึมแอนด์บลูส์ (อังกฤษ: Rhythm and Blues หรือรู้จักกันในชื่อ R&B, R'n'B, RnB) เป็นแนวเพลงที่ได้รับความนิยม โดยผสมผสานระหว่างเพลงแนว แจ๊ส กอสเปล และบลูส์ โดยเริ่มแรกจะเล่นโดยศิลปินแอฟริกัน-อเมริกัน

ดิสโก้ (อังกฤษ: Disco) เป็นแนวเพลงประเภทหนึ่ง สาขาย่อยของดนตรีแดนซ์ ที่ผสมผสานแนวฟังก์กับโซล เข้าด้วยกัน ดิสโก้ได้รับความนิยมอย่างมากในช่วยยุคคริสต์ทศวรรษที่ 1970 ตอนกลางถึงปลาย ศิลปินแนวดิสโก้ที่ได้รับความนิยมในยุคนั้น เช่น คอนนา ชัมเมอร์, เดอะแจ็กสันไฟฟ์, แบร์รี ไวต์, บีจีส์, บอนนี่ เอ็ม. และเอ็บบ้า เป็นต้น

ร็อก (อังกฤษ: Rock) เป็นแนวเพลงที่ได้รับความนิยมในกระแสหลักในช่วงคริสต์ทศวรรษ 1960 มีต้นกำเนิดจากดนตรีร็อกแอนด์โรล ริทึมแอนด์บลูส์ ดนตรีคันทรี่ในคริสต์ทศวรรษ 1940 และ 1950 รวมถึงเพลงแนวโฟล์ก แจ๊ซและดนตรีคลาสสิก ดนตรีเพลงร็อกมันวงไปด้วยเสียงกีตาร์แบบเบ็คบีตจากส่วนจังหวะของกีตาร์เบสไฟฟ้า กลองและคีย์บอร์ด อย่างออร์แกน เปียโน หรือตั้งแต่ช่วงคริสต์ทศวรรษ 1970 ก็มีการใช้เครื่องสังเคราะห์เสียง ร่วมไปกับกีตาร์และคีย์บอร์ด ยังมีการใช้แซกโซโฟน และฮาร์โมนิกาในแบบบลูส์ก็มีใช้บ้างในท่อนโซโล่ ในรูปแบบร็อกบรึสุทธิแล้ว ใช้ 3 คอร์ด จังหวะเบ็คบีตที่แข็งแรงและหนักแน่น

เร็กเก้ (อังกฤษ: reggae) เป็นแนวดนตรีแอฟริกัน-แคริบเบียน ซึ่งพัฒนาขึ้นบนหมู่เกาะจาไมก้า และมีความซิดไกล์เชื่อมต่อกับลัทธิรastasตาฟาเรียน (Rastafarianism) รากดั้งเดิมของเร็กเก้สามารถค้นหาได้จากดนตรีเทรดิชันหรือประเพณีนิยมของแอฟริกัน-แคริบเบียนที่มีพอๆ กับดนตรีริธึมแอนด์บลูส์ของอเมริกัน

Scotiabank's Joylene Griffiths (left) with Dubtonic Kru.

เร็กเก้ เป็นดนตรีที่มีลักษณะพิเศษเฉพาะที่เดียวในโลกของประเทศจาไมก้า ซึ่งอิทธิพลทางดนตรีมาจากนิวออร์ลีน ริธึมแอนด์บลูส์ มาจากการฟังวิทยุทรานซิสเตอร์ที่รับคลื่นสั้นจากสหรัฐอเมริกาในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 รากเหง้าของดนตรีคนแอฟริกัน-แคริบเบียน คือเพลง โฟล์คของจาไมก้าที่เรียกว่า เมนโต (Mento) มีท่วงทำนองเพลงไปในทางแนวดนตรีคาลิปโซ เนื้อหาของบทเพลงจะพูดถึงการเรียกร้องสิทธิของตัวเองและปัญหาความยากจนต่อประเทศเจ้าอาณานิคมในหมู่เกาะอินดีสตะวันตกในทะเลแคริบเบียน

ชื่อ.....หมู่เรียน.....

คำสั่ง จงเขียนหมายเลข 1-12 ลงให้ตรงกับ Styles ที่ได้ฟัง

Music styles

Style	Listen series
Bosanova	
Cha cha	
Country	
Disco	
Funky	
Hiphop	
Jazz_Swing	
Mambo	
Marengae	
Reggae	
Rock	
Tango	

Answer these Questions?

1. “ดนตรีมีอิทธิพลต่อร่างกายและจิตใจของมนุษย์มาก” เป็นคำกล่าวของใคร
2. ซิมโฟนี หมายเลข 6 ของเบโทเฟน บรรยายถึงอะไร
3. ดนตรีแจ๊ส เป็นประเภทของดนตรีประดิษฐ์หรือไม่
4. ประเภทของดนตรีที่ตั้งใจฟังพร้อมคูโน้ตประกอบไปด้วยเรียกว่าอะไร
5. การหัดฟังดนตรีครั้งแรกควรทำอย่างไร
6. ข้อห้ามในการฟังดนตรีประเภทซิมโฟนีคืออะไร
7. วงทีโบน เล่นเพลงแนวใด
8. แนวดนตรีที่ผู้เล่นแสดงฝีมือบรรเลงทำนองดนตรีได้อย่างอิสระ (Ad lib)
9. แคนดี้ ดูเฟอร์ เป็นนักดนตรีแนวใด